

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O2 Czech Republic a.s.** (dříve Telefónica Czech Republic, a.s.), se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 – Michle, IČ: 60193336, zast. JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 9. 2010, zn. sp. PV 1998-509, č. j. PV 1998-509/36339/2010/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2013, č. j. 9 A 247/2010 – 85,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2013, č. j. 9 A 247/2010 – 85, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 9. 2010, zn. sp. PV 1998-509, č. j. PV 1998-509/36339/2010/ÚPV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **18 600 Kč** k rukám Mgr. Karla Ležatky, advokáta se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava - Moravská Ostrava, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2010, zn. sp. PV 1998-509, č. j. PV 1998-509/76757/2007/ÚPV (dále jen „rozhodnutí o zrušení patentu“).

[2] Rozhodnutí o zrušení patentu bylo vydáno k návrhu osoby zúčastněné na řízení O2 Czech Republic a.s. (dříve Telefonica Czech Republic, a.s., dále jen „navrhovatel“). Tímto rozhodnutím byl podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vynálezech a zlepšovacích návrzích“) zcela zrušen patent stěžovatele č. 286 163 s názvem „Způsob přenosu dat mezi prvním účastníkem a druhým účastníkem a/nebo Internetem a zařízení k provádění tohoto způsobu“ (dále jen „patent“). Rozhodnutí o zrušení patentu se neztotožnilo s většinou důvodů pro zrušení patentu, které ve svém návrhu uvedl navrhovatel, kromě toho, že vynález nenaplnuje definici vynálezecké činnosti podle § 6 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích s ohledem na to, že přenos dat popsáný ve vynálezu vyplývá pro odborníka z doloženého stavu techniky popsáného v dokumentech, označených žalovaným jako dokumenty D3 a D5, zřejmým způsobem. Dokument D3 je publikace Svoboda J., Šimák B., Zeman T., Digitální telekomunikační technika, XI. díl, Telematické služby a datové sítě. Vydavatelství ČVUT: Praha 1994, 3. kapitola (dále jen „dokument D3“) a dokument D5 jsou technické zprávy z ADSL Fóra konaných v květnu 1996, březnu 1997 a červnu 1997 (dále jen „dokument D5“). Vynález proto nesplňoval podmínky patentovatelnosti podle § 3 odst. 1 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích.

[3] Proti rozhodnutí podal stěžovatel rozklad. Součástí rozkladu učinil i znalecký posudek zpracovaný znalcem prof. Ing. Vladimírem Smejkaem, CSc. (dále jen „znalecký posudek“). V rámci rozkladu, potažmo znaleckého posudku, bylo tvrzeno, že dokument D3 sice uvádí datové přenosy i na principu komutovaných okruhů, ale nepovažuje je za vhodné. Zároveň dokument D3 nehovoří o tom, jak by ke komutaci a kde mělo docházet. Z dokumentu D5 pak podle posudku nevyplývá nic o řízení přenosu dat. Pokud rozhodnutí o zrušení patentu uvádí, že *Prvotní požadavek na přenos dat dává uživatel, který je spolu s dalšími uživateli pomocí svého modemu a přes místní smyčku připojen hovorovým pásmem na spojové pole „klasické hovorové ústředny“ a dalším pásmem datovým přes bránu na datovou síť umožňující připojení na poskytovatele Internetu. Vzhledem k tomu, že ADSL je tzv. asymetrické připojení, kdy rychlost přenosu je řízena tak, že od uživatele je rychlost nižší a naopak směrem k němu od Internetu vyšší a vzhledem k tomu, že uživatel sice iniciuje požadavek připojení k datové síti, ale data jsou poskytována poskytovatelem, tedy druhým účastníkem v přenosu dat, lze hovořit o řízeném přenosu dat druhým účastníkem.*, pak z výše uvedeného dokumentu nic takového nevyplývá. Znalec v rámci posudku také poukázal na závěry literatury týkající se posouzení vynálezecké činnosti, ze které vyplývá, že vynálezecká činnost často spočívá v kombinaci zdánlivě jednoduchých kroků, které však přesahují běžnou rutinní činnost s konzervativním postojem k technickým rizikům. V rámci rozkladu stěžovatel požádal, aby v řízení o rozkladu proběhlo ústní jednání.

pokračování

[4] Odůvodnění rozkladu bylo žalovanému doručeno dne 23. 8. 2010. Žalovaný nařídil ve věci ústní jednání na 9. 9. 2010 v 10 hod přípisem, který byl patentové zástupkyni stěžovatele doručen dne 31. 8. 2010. Patentová zástupkyně požádala dne 1. 9. 2010 o odročení jednání z důvodu dovolené. Následně byla žádost doplněna, aby bylo nejprve vyžádáno stanovisko navrhovatele. Této žádosti nebylo žalovaným vyhověno zejména z toho důvodu, že ústní jednání není obligatorní a stěžovatel se jej může účastnit sám nebo s jiným zástupcem.

[5] Podáním ze dne 8. 9. 2010 vznesla patentová zástupkyně námitku podjatosti jednajícího referenta a členů rozkladové komise. Podjatost dovozovala z jejich nestandardního postupu ve věci, který byl způsoben kontaktem s navrhovatelem. Téhož dne rozhodl předseda žalovaného o tom, že se námitce podjatosti nevyhovuje. Dne 9. 9. 2010 proběhlo nejprve několik telefonátů mezi patentovou zástupkyní a žalovaným, podle posledního z nich v 9:30 hod uvízla patentová zástupkyně v koloně s tím, že na ní není třeba čekat. Ústní jednání dle protokolu proběhlo od 10 hod do 11:45 hod, a vyjádřil se pouze zástupce navrhovatele k podanému rozkladu. Dne 12. 9. 2010 požádala patentová zástupkyně o nové ústní jednání z důvodu dostavení se do sídla žalovaného až v 11 hod. Přípisem ze dne 14. 9. 2010 žalovaný upozornil patentovou zástupkyni, že v době, kdy se k žalovanému dostavila, ještě ústní jednání probíhalo a není jasné, proč na něj nepřišla.

[6] V rozhodnutí o rozkladu předseda žalovaného konstatoval, že závěry týkající se dokumentu D3 jsou správné, včetně toho, že ústředna může datové okruhy i řízení komutovat, protože řízená komutace datových okruhů jednoznačně nemůže být prováděna na straně koncových zařízení. V dokumentu D3 jsou proto seznatelné všechny znaky uváděné v 1. a 2. nezávislém patentovém výroku, kromě možnosti přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu.

[7] Technologie ADSL, na níž je odkazováno v dokumentu D5, je všeobecně známou skutečností, která spočívá v asymetrickém připojení. Asymetrické pojetí poskytovaných přenosových rychlostí (pro různé objemy přenášovaných dat od uživatele k poskytovateli a naopak) vychází z klasického provozu pro přenos dat v datových sítích, zejména také při připojení na Internet.

[8] Z výše uvedeného plyne, že řízený přenos různých objemů dat v daných sítích je v telekomunikačních technologiích známou skutečností. Popsané patentové výroky jsou proto při znalosti dokumentů D3 a D5 výsledkem běžné činnosti odborníka v oboru.

[9] Znalecký posudek se opírá o zjištění, že v dokumentu D3 není výslovně uveden znak „telefonní ústředna“, ale jen ústředna v souvislosti s telekomunikační sítí, a u znaku „komutace datových okruhů“ není specifikováno, jak a kde by ke komutaci mělo docházet a navíc je tento znak odmítnut jako nevýhodný, a dále že v namítaném dokumentu D5 není podrobně popsána technologie ADSL, a tudíž její princip z namítaného dokumentu D5 pro odborníka zřejmým způsobem nevyplývá. S tímto stanoviskem se předseda žalovaného neztotožnil. Znalecký posudek podle něj při posuzování podmínky vynálezecké činnosti vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti či dovednosti, a je tak schopen v zásadě pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by dokázal učinit vlastní úsudek v širších souvislostech,

zejména uvážit, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, že právě ústředna díky technickým prostředkům by mohla být předurčena pro komutaci datových okruhů a, i když se komutace datových kruhů jeví pro některá řešení jako nevýhodná, nemůže být v jiných případech využitelná. Znalec se rovněž nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL, která je zakomponována již v jejím anglickém názvu „Asymmetric Digital Subscriber Line“ a vyznačuje se asymetrickým připojením. Podstata technologie a její souvislost s předmětem napadeného patentu je ve znaleckém posudku zcela opomenuta.

[10] V žalobě proti rozhodnutí o rozkladu označil stěžovatel tři žalobní body, z nichž dva jsou relevantní pro řízení o kasační stížnosti. Řízení o rozkladu neprobíhalo standardně, objektivně, z čehož dovozoval pochybnosti o podjatosti všech členů rozkladové komise. Řízení o rozkladu bylo nestandardně krátké oproti jakýmkoliv jiným řízením, dále namítal objektivně nelogickou posloupnost kroků žalovaného v řízení, krátkou lhůtu na přípravu na ústní jednání, jeho neodročení k žádosti stěžovatele a postup při vyřizování námítky podjatosti členů rozkladové komise.

[11] S touto žalobní námitkou se městský soud vypořádal tak, že ze skutečnosti, že předseda žalovaného o rozkladu rozhodl ve velmi krátké lhůtě, nelze v žádném případě dovozovat neobjektivnost správního řízení či podjatost úředních osob. Správní orgány mají v řízení postupovat bez zbytečných průtahů. Nařízením ústního jednání před rozkladovou komisí na den, kdy ještě běžela navrhopateli žalovaným stanovená lhůta k vyjádření k rozkladu, nemohl být stěžovatel zkrácen na svých procesních právech, protože jeho se tato lhůta nijak netýkala. Námitky stěžovatele týkající se ústního jednání považoval městský soud toliko za vylíčení skutkových okolností a nikoliv za relevantní žalobní námitku s ohledem na chybějící právní argumentaci. Přesvědčení stěžovatele o zjevném neoficiálním kontaktu navrhopateli s žalovaným bylo založeno pouze na jeho tvrzení a nikoliv na důkazech. Pokud jde o námitku podjatosti, pro posouzení věci bylo podstatné, že předseda žalovaného stěžovatelově námitce podjatosti nevyhověl, a že členové rozkladové komise byli s obsahem uvedeného rozhodnutí v době konání ústního jednání seznámeni. Patentová zástupkyně stěžovatele se nemohla důvodně domnívat, že ústní jednání před rozkladovou komisí neproběhne s ohledem na opakovaná vyrozumění, že proběhne. Patentové zástupkyni stěžovatele ani její pozdní dostavení se do budovy žalovaného nebránilo v tom, aby se ústního jednání před rozkladovou komisí zúčastnila, neboť v době, kdy se dostavila, jednání stále probíhalo. Městský soud k možné podjatosti nakonec shrnul, že stěžovatel v průběhu celého řízení před žalovaným, ani v rámci řízení před soudem, neuvedl a také ničím neprokázal, v čem spočívá zájem jednotlivých členů rozkladové komise na výsledku daného řízení. Na poměr členů rozkladové komise k dané věci či k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům nelze usuzovat z pouhého faktu krátké doby trvání řízení o rozkladu.

[12] Druhá žalobní námitka směřovala do nepřezkoumatelnosti právních závěrů žalovaného o nedostatku vynálezecké činnosti. Dokument D3 neuvádí znak, že „se data přenášejí řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu“, znak, že „telefonní ústředna řízeně komutuje datové okruhy“ a dokument odborníka od komutace okruhů naopak odvádí. Dokument D5 neříká o přenosu dat zcela nic. Vypořádání se s kvalifikovanými námitkami stěžovatele bylo ze strany žalovaného zcela nedostatečné. Žalovaný se měl vypořádat s presumcí nezřejmosti řešení, což vyplývá z odborné literatury.

pokračování

[13] Městský soud uvedeným námitkám nepřisvědčil. V první řadě došel k závěru, že stěžovatel v žalobě nespecifikoval, se kterými jeho námitkami obsaženými v rozkladu se orgán rozhodující o rozkladu nevypořádal. Za konkrétní žalobní námitky nelze považovat ani citaci zásad publikovaných v odborné literatuře, protože pouhá citace výňatků z odborné literatury nepostačuje, pokud stěžovatel neuvedl, z jakých konkrétních okolností daného případu dovozuje, že teoretické argumenty obsažené v citovaných pasážích je nutno vztáhnout i na vynález chráněný předmětným patentem.

[14] Pokud jde o obsah dokumentů D3 a D5 a z nich vyplývající závěry, městský soud konstatoval, že závěry žalovaného jsou srozumitelné a logické a prokazují nedůvodnost stěžovatelovy námitky. To, že dokument D3 označuje datové přenosy v hostitelských sítích na principu komutace okruhů za nouzové řešení s řadou nedostatků, podle soudu dokládá zřejmost takového řešení. Existenci znaku spočívajícího v možnosti přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu správní orgány dovodily ze samotné podstaty technologie ADSL. Navíc modely dokumentu D5 nepochybně znázorňují a popisují, jakým způsobem (prostřednictvím jakých technických zařízení) jsou data v rámci technologie ADSL přenášena.

[15] Rozhodnutí o rozkladu se řádně vypořádalo i se závěry znaleckého posudku. Znalecký posudek mylně posuzuje schopnosti odborníka kombinovat dokumenty a znalec se nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL vyznačující se asymetrickým připojením. Uvedené hodnocení znaleckého posudku je třeba vnímat ve spojitosti s předchozími úvahami a závěry žalovaného o nedostatku vynálezecké činnosti. Znalec měl případně zdůvodnit, proč nesouhlasí s konkrétním závěrem žalovaného, že ze samotné podstaty technologie ADSL vyplývá, že se jedná o asymetrický přenos dat řízený druhým účastníkem. Podle městského soudu žalovaný ani v jednom z rozhodnutí nikdy netvrdil, že znaky popsáné v patentových nárocích nejsou obsaženy v namítaných dokumentech D3 a D5, resp. že je z těchto dokumentů v jejich vzájemné kombinaci nelze dovodit. Žalovaný posouzením uvedených dokumentů v jejich vzájemné kombinaci zjistil, že odborník by v nich našel dostatek údajů o všech znacích popsáných v patentových nárocích, včetně těch, že data jsou přenášena řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu a že datové okruhy řízeně komutuje právě telefonní ústředna. Je samozřejmé, že i ke zkombinování znaků určitého technického řešení je třeba určité tvůrčí duševní činnosti, neboť je třeba přinejmenším zvážit, zda jednotlivé znaky a prvky technického řešení týkající se elektronického přenosu dat popsáné v jednotlivých dokumentech spolu souvisí, zda je možné je vzájemně kombinovat a jakým způsobem, nebo zda lze pod obecnější pojem užitý v některém dokumentu při popisu technického řešení podřadit pojem konkrétního významu tak, aby odpovídal povaze daného technického řešení (ústředna - telefonní ústředna). V souzené věci žalovaný dovodil, že pro odborníka způsob přenosu dat a zařízení pro provádění tohoto způsobu přenosu dat, které jsou popsány v patentových nárocích, vyplývají zřejmým způsobem z doloženého stavu techniky, a nevyžadují tudíž vynálezeckou činnost. Protože se nejednalo o případ, kdy by panovala pochybnost o zřejmosti daného technického řešení pro odborníka, nebylo důvodu k aplikaci stěžovatelem zmiňované zásady presumpce nezřejmosti při hodnocení vynálezecké činnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření navrhovatele

[16] Proti rozsudku podal stěžovatel dne 6. 1. 2014 kasační stížnost. Jeho kasační námitky se zaměřují na dva okruhy otázek. Jde jednak o nestandardní postup řízení o rozkladu a dále o nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a městského soudu.

[17] Stěžovatel poukazuje stejně jako v žalobě na nestandardnost postupu žalovaného v rámci řízení o rozkladu. Přestože nemusí každá jednotlivá zmíněná nestandardnost být sama o sobě zásadní vadou řízení, ve svém souhrnu jde o jednoznačné porušení zásad správního řízení jako je objektivita řízení, nestrannost správního orgánu a předvídatelnost postupu řízení.

[18] Dle stěžovatele zůstalo sporným, zda patentem chráněné řešení je či není výsledkem vynálezecké činnosti. Žalovaný ani městský soud neprovedly přezkoumatelnou úvahou o nedostatku vynálezecké činnosti. Tím spíše je konkrétní, přesvědčivá a přezkoumatelná argumentace na místě, čím více jsou bagatelizovány základní zásady obvykle uplatňované při posuzování problematiky vynálezecké činnosti. Byla ignorována zásada nezřejmosti řešení, jakož i další zásady použitelné v případě pochybností na podporu či k vyvrácení závěru o předpokládané vlastní tvůrčí duševní činnosti majitele patentu (tedy např. hospodářská využitelnost, komerční úspěch, dosud nevyužívané technické výhody apod.).

[19] Samotné konstatování, že nedostatek vynálezecké činnosti lze dovodit z kombinace dokumentů D3 a D5 nemůže obstát ani tehdy, bylo-li uvedeno, že pro odborníka chráněné řešení vyplývá ze stavu techniky doloženého těmito dokumenty. Není nijak odůvodněno, jak se dospělo k závěru, že z dokumentu D5 lze dovodit, že pokud by odborníkovi byly známy základní principy technologie přenosu dat, byly by mu zcela jistě známy i principy řízeného přenosu dat nebo dokonce jejich komutace, kterou by pak odborník musel uvažovat v kombinaci s dokumentem D3, který ale fakticky obsahuje argumentaci zjevně proti řízené komutaci okruhů chráněnému řešení. Nemůže obstát suché konstatování, že tak to prostě je, i když v žádném z namítaných dokumentů to není napsáno.

[20] Stěžovatel má za to, že takový závěr nelze učinit, aniž by v rámci odůvodnění „promluvil“ o svých znalostech a jejich původu imaginární „odborník“, který by také jistě musel být konfrontován s tím, jestli je vynikajícím předním odborníkem, který je schopen kombinovat i v literatuře popsané slepé cesty a ty uvést do stavu techniky, nebo je průměrným odborníkem, který takové schopnosti nemá a jaký to má vliv na otázku (ne)dostatku vynálezecké činnosti. Klíčový závěr o zřejmosti stavu techniky, kontrastuje se závěry znalce Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc. Jak žalovaný, tak městský soud podlehlý dojmu, že předmětem zkoumání má být porovnání chráněného řešení stěžovatele s obecným modelem ADSL, ačkoliv tomu tak není, neboť v reálných podmínkách českých telekomunikačních sítí je chráněné řešení od obecného modelu ADSL odlišné.

[21] Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se přes výzvu soudu ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

pokračování

[23] Ke kasační stížnosti se vyjádřil navrhovatel, jako osoba zúčastněná na řízení. Konstatoval, že podporuje závěry žalovaného a považuje rozhodnutí městského soudu za zákonné a věcně správné. Ve svém vyjádření upozornil na spekulativnost nároku stěžovatele (na kterou poukazoval již v řízení před městským soudem), kdy stěžovatel za svůj patent požadoval 1,85 mld. Kč. Přihláška vynálezu byla podána v roce 1998, ačkoliv technologie ADSL, které měl být stěžovatel autorem, byla standardizována v USA již v roce 1995. Tento fakt je pro odborníka i laickou veřejnost lehce ověřitelný z velkého množství veřejně přístupných informačních zdrojů. Stěžovatel neustále mění svá tvrzení ve vztahu k technologii ADSL, zatímco nyní tvrdí, že jeho patent není totožný s technologií ADSL, v navrhovatelem doložených dopisech z roku 2005 tvrdil opak. Pokud jde o komerční provoz systému, na který odkazuje stěžovatel, pak tento nebyl nikdy stěžovatelem v jakémkoliv řízení prokázán. S ohledem na uvedené navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[25] Soud se dále zabýval otázkou, zda navrhovatel s ohledem na jeho rozdělení formou odštěpení, nepřestal být osobou zúčastněnou na řízení. Ověřil, že práva a povinnosti z tohoto sporu nepřešla na společnost vzniklou odštěpením a zůstala tedy navrhovateli, kterému nadále svědčí postavení osoby zúčastněné na řízení.

[26] Dříve než soud přistoupil k posouzení obou kasačních námitek, zabýval se tím, zda v řízení nedošlo k vadám, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze správního spisu zjistil, že dokument D5 je vyhotoven v anglickém jazyce. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace, je zřejmé, že dokumentem D5 byl prováděn žalovaným důkaz a tento dokument je pro posouzení věci podstatný.

[27] Otázkou provádění důkazů v cizím jazyce ve správním řízení se již Nejvyšší správní soud zabýval, přičemž judikatura v této věci byla rozporná. Některá rozhodnutí docházela k závěru, že pokud byl správním orgánem proveden důkaz cizojazyčnou listinou, aniž by byl pořízen její úředně ověřený překlad, jedná se o vadu řízení, k níž musí soud přihlížet i bez návrhu, zatímco jiná docházela k závěru o přípustnosti provedení důkazu cizojazyčnou listinou. S ohledem na povinnost stanovenou v § 17 s. ř. s. se proto devátý senát obrátil na rozšířený senát, aby došlo k odstranění rozporů v judikatuře.

[28] Rozšířený senát rozhodl ve věci usnesením ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 60, kde se vyslovil k položeným otázkám následovně: *I. Provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. II. Neopatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn*

důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí. K takové vadě soud přihlíží jen k námitce.

[29] Provedení důkazu cizojazyčnou listinou nebylo stěžovatelem v žalobě namítáno. Ze spisu navíc není zřejmé, že by o obsahu dokumentu D5 bylo mezi účastníky sporu. Touto otázkou se proto soud dále nezabýval, neboť nebyla obsahem žalobních ani kasačních námitek.

[30] První kasační námitkou stěžovatele je porušení zásad správního řízení v rámci řízení o rozkladu, za které označuje objektivitu řízení, nestrannost správního orgánu a předvídatelnost postupu řízení. Odkazuje se na podrobný popis různých nestandardních postupů žalovaného, které učinil v žalobě. Je třeba nicméně poukázat na to, že v žalobě sice jsou veškeré, podle stěžovatele nestandardní, postupy žalovaného popisovány, ale jako důkaz o podjatosti členů rozkladové komise. Jakékoliv jiné námitky ohledně postupu žalovaného byly ve zcela obecné rovině, aniž by stěžovatel dovozoval, jaký konkrétní dopad měla mít tvrzená nestandardnost a neobjektivita vedení řízení na možnost uplatnění jeho práv v řízení. Městský soud se proto správně vypořádal pouze s možnou podjatostí členů rozkladové komise, když žalobní body ani širší rozsah přezkumu neumožňovaly. Stěžovatel nenapadá to, že by byl závěr městského soudu o nepodjatosti členů rozkladové komise chybný. Kasační námitka ohledně porušení zásad správního řízení je nepřijatelná, neboť nebyla uplatněna v řízení před městským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)

[31] Druhá námitka směřuje do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o rozkladu a návazně na to i do nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost je spatřována v tom, že určité prvky řešení patentu z dokumentů D3 a D5 podle stěžovatele nevyplývají a není přezkoumatelně odůvodněno, zda by skutečně pro odborníka vyplývalo řešení chráněné patentem ze stavu techniky.

[32] Vzhledem k tomu, že je namítáno, že nepřezkoumatelností je zatíženo již rozhodnutí o rozkladu, je třeba zaměřit se nejprve na něj. Pokud by tomu tak bylo, pak by bylo zatíženo nepřezkoumatelností bez dalšího i rozhodnutí městského soudu. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 1546/2008 „[z] povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“ Toto pravidlo pak navazující judikatura simplifikuje do pravidla, že z povahy věci nelze přezkoumávat nepřezkoumatelné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2009, č. j. 1 As 89/2009 - 73).

[33] Obě rozhodnutí žalovaného dospěla k závěru, že vynález stěžovatele nesplňoval podmínku vynálezecké činnosti. Ta je definována v § 6 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích následovně: *Vynález je výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky.* K tomu, aby mohl žalovaný řádně odůvodnit, že vynález nesplňuje podmínku vynálezecké novosti, je nezbytné, aby nejprve řádně popsal stav techniky a následně posuzoval, zda řešení popsané v přihlášce vynálezu (v případě řízení o udělení patentu) nebo v uděleném patentu (v řízení o zrušení patentu) je

pokračování

výsledkem, který vyplývá pro odborníka z popsaného stavu techniky. To však žalovaný řádně neučinil.

[34] Jak vyplývá z § 5 odst. 2 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích, stavem techniky je vše, k čemu byl přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelů právo přednosti, umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem. Stav techniky lze zjišťovat různými prostředky. Typicky půjde o starší patentové spisy nebo o odborné publikace. Tyto prameny zpravidla nebudou vzbuzovat pochybnosti o tom, co obsahují, ani kdy došlo k jejich zveřejnění. Ze zákona vyplývá, že může jít i o zpřístupnění ústní formou, užíváním nebo jiným způsobem. U těchto způsobů zpřístupnění je prokazování výrazně obtížnější, neboť jak datum zpřístupnění, tak i zvolené technické řešení, nebude zpravidla jednoznačně seznatelné. Musí být navíc jednoznačné, jaký stav techniky vyplývá z jakého pramene, protože tato otázka je podstatná i pro posuzování kritéria vynálezecké činnosti, jak bude popsáno dále.

[35] Mezi stranami není sporné, že dokument D3 obsahuje informaci, že data mohou být přenášena v obou směrech přes nejméně jeden modem prvního účastníka a modem druhého účastníka a/nebo poskytovatele Internetu a že neobsahuje informaci, že data jsou přenášena řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu. Sporným bylo, zda lze z dokumentu D3 seznat, že ústřednou může být i telefonní ústředna, v žalobě však stěžovatel uznal, že tomu tak je, a i tento znak lze považovat za naplněný. Mezi stranami je také nesporné, že dokument D3 obsahuje informaci o možné komutaci datových okruhů, byť jí nepovažuje za vhodnou. Mezi stranami je naopak sporné, zda z dokumentu D3 vyplývá, kde má ke komutaci datových okruhů docházet. Znalecký posudek poukazoval na to, že dokument D3 neuvádí, jak by ke komutaci mělo docházet a kde. Rozhodnutí o rozkladu se s touto námitkou vypořádalo tak, že z dokumentu D3 vyplývá, že ústředna může datové okruhy komutovat, což vyplývá ze skutečnosti, že řízená komutace okruhů jednoznačně nemůže být prováděna na straně koncových zařízení.

[36] Městský soud uvedl, že závěry žalovaného jsou srozumitelné a soud se s nimi ztotožňuje. Nejvyšší správní soud však považuje takto stručné zhodnocení za nedostatečné. Dokument D3 popisuje množství technických zařízení potřebných při přenosu dat. Na základě jednověté úvahy žalovaného, že z dokumentu D3 plyne komutace datových obvodů právě v telefonní ústředně, protože nemůže být prováděna na straně koncových zařízení, není soud schopen posoudit, proč má jít zrovna o telefonní ústřednu. Kromě koncových zařízení dokument D3 popisuje množství různých dalších zařízení a prvků, přes která dochází k datovým přenosům, ústředny jsou pouze jedním z těchto zařízení. Žalovaný musí srozumitelně vysvětlit, proč námitka stěžovatele, že z dokumentu D3 není jasné kde a jak má ke komutaci datových okruhů docházet, není důvodná.

[37] Podle rozhodnutí o zrušení patentu dokument D5 zmiňuje standardy a doporučení pro technologii ADSL. Technologie ADSL byla k datu uveřejnění známa a tudíž byly nepochybně odborníkovi známy i základní principy této technologie přenosu dat. Z těchto principů lze dovodit znak, že data jsou přenášena řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu. Jde tedy o znak, který podle žalovaného jako jediný nevyplývá z dokumentu D3. Závěrem pak žalovaný v rozhodnutí o zrušení patentu dovodil, že ze

znalosti informací a řešení uvedených zejména v namítaných dokumentech D3 a D5 možné dovodit řešení, které nevyžaduje vynálezeckou činnost. Znalecký posudek dovodil, že dokument D5 se k řízení přenosu dat nevyjadřuje, ve znaleckém posudku je popisováno, co z dokumentu D5 vyplývá. V rozhodnutí o rozkladu je uvedeno, že technologie ADSL je všeobecně známou skutečností, když tato technologie spočívá v asymetrickém pojetí poskytovaných přenosových rychlostí. Řízený přenos dat je v komunikačních technologiích známou skutečností. Způsob přenosu dat popsáný v patentem chráněném vynálezu je při znalosti dokumentů D3 a D5 výsledkem běžné činnosti odborníka. Znalecký posudek se nevyjádřil k samotné podstatě technologie ADSL, která je zkomponována již v jejím názvu „Asymmetric Digital Subscriber Line“.

[38] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozhodnutí o zrušení patentu ani z rozhodnutí o rozkladu není jasné, zda žalovaným uváděné znaky technologie ADSL týkající se řízeného přenosu dat mají vyplývat z dokumentu D5 nebo mají být obecně známou skutečností. Na jedné straně obě rozhodnutí hovoří o tom, že jde o obecně známé skutečnosti, na straně druhé dovozují stav techniky z kombinace dokumentů D3 a D5. Pokud by navíc žalovaný považoval technologii ADSL za obecně známou skutečnost, není zcela zřejmé, proč se opakovaně na dokument D5 ve svých rozhodnutích odvolává. Uvedené je ostatně patrné i z rozsudku městského soudu, který nejprve vychází z obecné známosti technologie ADSL, ale později se odvolává na to, že závěry žalovaného byly zjištěny z dokumentů D3 a D5.

[39] Žalovaný musí nejprve jasně a srozumitelně uvést z jakých podkladů byl stav techniky zjištěn. Pokud měl stav techniky vyplývat z dokumentu D5, pak bylo nezbytné, aby k námítce stěžovatele žalovaný jasně uvedl, kde se v mnohastráňkovém technickém dokumentu příslušné informace nacházejí. Pokud z dokumentu D5 příslušné informace nevyplývají, nemůže soud souhlasit se závěrem, že by technologie ADSL byla ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) skutečností obecně známou, tedy tzv. notorieta, kterou by nebylo třeba dokazovat.

[40] Jaké skutečnosti lze považovat za obecně známé Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, publ. pod č. 2312/2011 Sb. NSS. Z něj vyplývá, že notoriety mohou být známé úplně každému nebo širokému okruhu osob v určitém místě a čase. Na příkladech z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu pak uvádí, jaké skutečnosti byly za skutečnosti obecně známé považovány. Jednalo se například o skutečnost je, že v době druhé světové války nelidsky trpěly a byly usmrceny desítky miliónů lidí, že na území České republiky operují tři majoritní dodavatelé elektriny, že snowboarding je zimní sport, jehož příznivci bývají obecně považováni za součást jakési neformální komunity definovatelné určitými charakteristickými znaky, zejména určitým stylem sportovního snowboardingového oblečení a tím, že tato komunita je vnímána jako seskupení lidí dynamických, nezávislých a spíše nekonformních nebo skutečnost, že ceny stavebních prací ve Středočeském kraji, zejména v okolí Prahy, jsou obecně vyšší než v jiných krajích. Vždy se tedy jednalo o skutečnosti známé širokému okruhu osob bez specifických znalostí. To na jakých principech funguje technologie ADSL může být možná skutečnost známá okruhu osob, které se zabývají informačními technologiemi, rozhodně se však podle soudu nejedná o skutečnost, která by byla známa široké laické veřejnosti a bylo jí tak možno považovat za skutečnost obecně známou. Tuto

pokračování

známost nemůže založit ani to, že podle rozhodnutí o rozkladu její podstata vyplývá z jejího anglického názvu „Asymmetric Digital Subscriber Line“, z pouhého názvu si soud rozhodně nedovoluje učinit závěry o principech fungování této technologie.

[41] Pokud jde o vynálezeckou činnost, žalovaný v rozhodnutí o zrušení patentu uvedl, že jí nesplňují zejména řešení založená na kombinaci, náhradě, přenesení, případně ekvivalenci, tedy řešení, která nepředstavují jistý přínos do stavu techniky jako celku či obohacení tohoto stavu, a která neleží za hranicemi běžné inženýrské činnosti. V dokumentu D3 jsou obsaženy všechny znaky uváděné v nezávislém nároku 1 a nezávislém nároku 2 kromě toho, že není zmíněna možnost přenášet data řízeně druhým účastníkem a/nebo poskytovatelem Internetu, která však vyplývá z dokumentu D5. Na základě znalosti informací a řešení uvedených zejména v dokumentech D3 a D5 je pro odborníka v oboru způsob přenosu dat dle jednotlivých výroků patentu řešením, které nevyžaduje vynálezeckou činnost, neboť pro odborníka vyplývá z doloženého stavu techniky zřejmým způsobem. Znalecký posudek citoval odbornou literaturu, konkrétně publikaci Horáček R., Čada K., Hajn P. Práva k průmyslovému vlastnictví. 1. vydání. Praha. C.H. Beck. 2005 (dále jen „publikace Horáček et al.“), pokud jde o otázku posuzování vynálezecké činnosti, včetně kvalit odborníka ve smyslu § 6 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích. Patent obsahuje podle znaleckého posudku novou kvalitu, neboť provedl kombinaci znaků, které dokument D3 ani D5 neobsahuje, nevyplývají z těchto dokumentů zřejmým způsobem a to ani pro odborníka, jak je definován v publikaci Horáček et al. Celkový účinek kombinace je vyšší než prostý součet individuálních účinků jednotlivých znaků, což vyplývá i z dokumentu D3, který hovoří o nevhodnosti použití komutovaných okruhů.

[42] Rozhodnutí o rozkladu se ztotožnilo s rozhodnutím o zrušení patentu, pokud jde o závěr, co z dokumentů D3 a D5 vyplývá a proto podle něj nezávislé patentové nároky jsou při znalosti těchto dokumentů výsledkem běžné činnosti odborníka v oboru a nejedná se o výsledek tvůrčího úsilí, které by bylo možné považovat za vynálezeckou činnost. Ke znaleckému posudku bylo uvedeno, že tento vychází z předpokladu, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti či dovednosti, a je tak schopen v zásadě pouze kombinovat namítané dokumenty, aniž by si dokázal učinit vlastní úsudek v širších souvislostech, zejména uvážit, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, která by díky technickým prostředkům mohla být předurčena pro komutaci datových okruhů, i když se v některých případech jeví jako nevýhodná.

[43] Pojem vynálezecké činnosti v § 6 zákona o vynálezech a průmyslových vzorech je neurčitým právním pojmem. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, bývá podmíněn úrovní poznání v technických vědách i časem a místem aplikace normy. Zákodárce použitím neurčitého právního pojmu vytváří prostor veřejné správy, aby zhodnotila, zda konkrétní situaci lze podřadit pod daný neurčitý pojem. Při přezkumu správního rozhodnutí následně správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný

není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 – 62) Obdobně též rozsudky ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 – 58, publ. pod č. 849/2006 Sb. NSS, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007 – 83, publ. pod č. 2362/2011 Sb. NSS, ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 As 8/2004 – 122, či ze dne 12. 6. 2012, č. j. 1 As 51/2012 – 242, publ. pod č. 2703/2012 Sb. NSS).

[44] Výjimku z této povinnosti uvedl ve svém rozhodnutí sedmý senát Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že povinnost vyložit a vymezit neurčitý právní pojem správní orgán nemá, pokud jde o pojem jasně seznatelný, který při aplikaci nečiní větší potíže. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007 – 56: *Při interpretaci neurčitých právních pojmů je třeba odlišit případy, kdy se jedná o neurčité právní pojmy, jejichž výklad působí jak správním orgánům, tak soudům nemalé obtíže (viz např. bohatá soudní judikatura k neurčitému právnímu pojmu, veřejný zájem), od případů týkajících se neurčitých právních pojmů relativně snadno srozumitelných, jejichž obsah je v podstatě zřejmý již z jejich jazykového vyjádření.*

[45] Vedle výkladu pojmu „vynálezecká činnost“ dle § 6 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích je také klíčový pojem „odborník“, protože vynález je výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky. Tyto pojmy rozhodně nejsou takové, které by byly jasně seznatelné a nečinily v praxi obtíže. Soud je naopak považuje za obtížně vyložitelné. Velmi dobře o tom svědčí například stěžovatelem opakovaně citovaná publikace Horáček et al., která se výkladu těchto pojmů věnuje na str. 38 až 45, tedy na 8 stranách. Publikace mimo jiné poukazuje na to, že odborníkem by se měl rozumět průměrný odborník, který má spíše reproduktivní než kreativní vlastnosti, který se např. nevydává při své práci cestou proti technikou vytvořeným předsudkům. Lze také poukázat na rozsáhlou rozhodovací praxi Evropského patentového úřadu jako orgánu Evropské patentové organizace zřízené Úmluvou o udělování evropských patentů dostupnou, pokud jde o posuzování vynálezecké činnosti (čl. 52 úmluvy), na internetových stránkách Evropského patentového úřadu (Case Law of the Boards of Appeal, D. Inventive step - http://www.epo.org/law-practice/legal-texts/html/caselaw/2013/e/clr_i_d.htm) nebo shrnutou například v publikaci White A.W. (ed.). C.I.P.A. Guide to the Patents Acts. 4. vydání. London: Sweet & Maxwell. 1995 na str. 86 až 102.

[46] V této souvislosti lze též odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011 – 100, ve kterém bylo žalovanému vytknuta jako podstatná vada řízení, že užil neurčitý právní pojem „pouhá odborná dovednost“ při výkladu toho jaká technická řešení mohou být užitným vzorem chráněna ve smyslu § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, aniž by náležitě objasnil obsah a význam tohoto pojmu. Tento pojem je nicméně pro posouzení způsobilosti zápisu technického řešení, jako užitého vzoru, stejně klíčový, jako vynálezecká novost pro posouzení patentovatelnosti vynálezu.

[47] Požadavek na řádné a přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí by v případě řízení o zrušení patentu měl být o to vyšší, že patent je zapisován (na rozdíl například od užitných vzorů) až na základě průzkumu, v němž žalovaný zjišťuje, zda vynález splňuje podmínky stanovené zákonem pro udělení patentu (§ 33 odst. 1 zákona o vynálezech a zlepšovacích

pokračování

návrzích). Žalovaný tedy v minulosti shledal, že jsou splněny všechny podmínky pro udělení patentu, včetně splnění podmínky vynálezecké činnosti. Argumentaci žalovaného z rozhodnutí o zrušení patentu a z rozhodnutí o rozkladu lze shrnout tak, že je evidentní, že řešení zvolené stěžovatelem bylo na první pohled odborníkovi jasné. Proč však tento údajně zřejmý závěr nebyl jasný žalovanému již v době průzkumu, zřejmé není.

[48] Žalovaný pojal odůvodnění obou rozhodnutí tak, že by asi měla být srozumitelná imaginárnímu odborníkovi „nevynálezci“, neboť již z technického popisu obsaženého v dokumentech D3 a D5 mu bude zřejmé, že by on sám k patentovým nárokům na základě těchto informací dospěl. Odůvodnění je určeno zejména účastníkům a případně též správním soudům, které budou rozhodnutí žalovaného, v případě podání žaloby, přezkoumávat. Je proto nezbytné, aby alespoň v hrubých rysech i těmito účastníkům a správním soudům bylo zřejmé, proč je řešení natolik zřejmé, že by k němu dospěl běžný odborník, zvláště pokud půjde o obory, o kterých bude mít širší veřejnost jen velmi omezené znalosti. To bude zpravidla možné právě tím, že se přiblíží také jaké znalosti a dovednosti odborník „nevynálezce“ má.

[49] Právě i s ohledem na složitost výkladu pojmu „vynálezecká činnost“ a s ním souvisejícího pojmu „odborník“ není samozřejmě nezbytné, aby žalovaný prováděl jejich univerzální akademický výklad, ale aby se výkladem tohoto pojmu zabýval s ohledem na konkrétní okolnosti věci. V daném případě tedy například srozumitelně vysvětlil, za jakých okolností by i odborník „nevynálezce“ volil řešení, které je považováno podle dosavadního stavu techniky v kombinaci s dalšími poznatky za nevhodné a následně jej aplikovat na posuzovaný případ. Kupříkladu proč by takový odborník mohl sáhnout k řešení spočívajícímu v komutaci obvodů v hostitelských sítích, pokud dokument D3 takové řešení považuje za nouzové s řadou nedostatků nebo vysvětlit, proč kombinace znaků v obou dokumentech musela být zřejmá odborníku „nevynálezci“.

[50] Odůvodnění provedené žalovaným v rozhodnutí o zrušení patentu, které sestává z úvodní citace § 6 zákona o vynálezech a zlepšovacích návrzích doplněné větou, že *podmínku vynálezecké činnosti nesplňují zejména řešení založená na kombinaci, náhradě, přenesení, případně ekvivalenci, apod., tj. taková řešení, která nepředstavují jistý přínos do stavu techniky jako celku či obohacení tohoto stavu, a která neleží za hranicemi běžné inženýrské činnosti*, po které následuje technický popis údajů vyplývajících z dokumentů D3 a D5 po němž následuje „právní hodnocení“ skutkového stavu: *Z výše uvedených skutečností vyplývá, že na základě informací a řešení uvedených zejména v namítaných dokumentech D3 a D5 je pro odborníka v oboru způsob přenosu dat dle nezávislého výroku 1 a zařízení pro provádění způsobu podle nároku 1 definované v nezávislém výroku 2, spolu se závislými nároky 3 a 4 řešením, které nevyžaduje vynálezeckou činnost, neboť pro odborníka vyplývá z doloženého stavu techniky zřejmým způsobem, rozhodně není dostatečné.*

[51] Dále ve vysvětlení nepokročil ani předseda žalovaného, který argumentaci pouze zopakoval a v reakci na znalecký posudek ohledně vynálezecké činnosti uvedl, že vychází z předpokladu, *[ž]e odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti či dovednosti, a je tak schopen v zásadě pouze kombinovat v dané věci namítané dokumenty, aniž by dokázal učinit vlastní úsudek v širších souvislostech, zejména uvážit, že ústředna související s telefonní sítí může být telefonní ústředna, že právě ústředna díky technickým prostředkům by mohla být*

předurčena pro komutaci datových okruhů a, i když se komutace datových okruhů jeví pro některá řešení jako nevýhodná, nemůže být v jiných případech využitelná. Proč by však takto naopak odborník „nevynálezce“ postupoval, zřejmě není, zejména díky tomu, že není zřejmé jakými znalosti a dovednostmi by takový odborník měl disponovat. Rozhodnutí nereagovalo ani na citaci literatury obsaženou ve znaleckém posudku, kde bylo poukazováno například na to, že za vynálezeckou činnost může být považována i situace, kdy již dříve existovala objektivní možnost řešení navrhnout, protože již dávno byly známy všechny nezbytné předpoklady pro zdánlivě zřejmý záměr, ale nikdo jej nenavrl, že odborník je zpravidla běžným praktikem, který se ve své práci nevydává cestou proti technikou vytvořeným předsudkům, či to, že kombinace různých známých znaků často může představovat vynálezeckou činnost. Tyto námitky byly zcela relevantní, neboť souvisí právě s vymezením pojmu „vynálezecká činnost“ v rozsahu nezbytném pro posouzení věci.

[52] S ohledem na důvody uvedené v bodech [35] až [50] dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí o rozkladu trpí vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé jak žalovaný dovodil, že ke komutaci podle dokumentu D3 dochází právě v ústředně, zda žalovaný při závěrech o technologii ADSL vyšel z dokumentu D5, nebo pouze z chybného závěru, že tato technologie je obecně známou skutečností, a není zřejmé jak vyložil neurčitý právní pojem „vynálezecká činnost“ a s ním související pojem „odborník“. Městský soud tedy měl rozhodnutí o rozkladu zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud tak neučinil, zatížil sám své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[53] Městský soud však rozhodnutí o rozkladu přezkoumal, když pominul nedostatečnost výkladu neurčitých právních pojmů žalovaným a jeho rozsudek sám o sobě trpí v podstatě totožnými vadami, kterými jsou zatížena i rozhodnutí žalovaného. Pokud žalovaný zatížil své rozhodnutí touto vadou, nelze považovat za nedostatečné žalobní body poukazující na zásady výkladu vynálezecké činnosti podávané v publikaci Horáček et al. v tom, že stěžovatel ne vždy přesně specifikoval, jak se tyto zásady promítly v jeho věci.

[54] Pokud jde o argumentaci osoby zúčastněné na řízení ohledně spekulativnosti nároku stěžovatele, pak je třeba poukázat na to, že tato otázka nebyla jakkoliv podstatná pro rozhodování žalovaného. Nejvyšší správní soud se jí tedy nemohl zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[55] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby rozhodnutí o rozkladu bylo zrušeno, nevrátil věc soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí o rozkladu a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem,

pokračování

který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[56] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[57] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny náhradou nákladů právního zastoupení.

[58] Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě učinil ve věci celkem tři úkony právní služby, z toho dva do 31. 12. 2012, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], písemné podání ve věci samé (žaloba) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a jeden od 1. 1. 2013 a to účast na jednání městského soudu dne 25. 9. 2013 nepřesahující dvě hodiny. Za každý úkon právní služby v řízení o správní žalobě učiněný do 31. 12. 2012 náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Za každý úkon právní služby provedený od 1. 1. 2013 náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Stěžovateli proto náleží 8 200 Kč ($2 \times 2\,400\text{ Kč} + 1 \times 3\,400\text{ Kč}$).

[59] Zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti učinil ve věci jeden úkon právní služby - písemné podání soudu ve věci samé - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za který mu náleží celkem 3 400 Kč.

[60] Zástupce stěžovatele nedoložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty ani v řízení před městským soudem ani v řízení před Nejvyšším správním soudem. K nákladům řízení se tedy daň z přidané hodnoty nepřičítá.

[61] Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 18 600 Kč ($7\,000\text{ Kč} + 8\,200\text{ Kč} + 3\,400\text{ Kč}$). Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce stěžovatele. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[62] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení má podle uvedeného ustanovení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. O žádnou z uvedených situací se však v nynější věci nejedná.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu